

ARDEALUL = = JURIDIC

REVISTĂ LUNARĂ DE DREPT ȘI UNIFICARE LEGISLATIVĂ

REDACTIA:
Str. G. Mărzescu Nr. 20

Abonamentul pentru Instituții și Autorități 500 Lei pe an
 : : Autorități Judecătorești } 400 Lei pe an
 : : Magistrați }
 : : Avocați }
 Publicațiuni și anunțuri pentru un număr 2 lei cuvântul
 : : mai multe numere 1.50 lei
 : : cuvântul

Administrația la
Curtea de Apel S. I. Cluj
Telefon: 268

Fondator: VASILE M. DIMITRIU Consilier la Curtea de Apel din Timișoara

Comitetul de conducere și redacție:

I. MĂNESCU

Președinte la Curtea de Apel Cluj
Directorul revistei

AL. ULVINIANU

Președinte la Curtea de Apel Cluj

I. PREDOVICIU

Consilier la Curtea de Apel Cluj

Dr. AL. DRAGOMIR

Decanul baroului din Cluj și vicepreședintele Uniunii Avocaților din Țară

Secretar

VIRGIL I. MĂNESCU
student la Drept și Filosofie

S U M A R :

1. Cum legiferăm de	Const. I. Marosin
prim procuror	4. Jurisprudențe procedurale.
2. Jurisprudențe civile cu notă de Al. Ulvinianu.		5. Jurisprudențe penale
3. Jurisprudențe comerciale		6. Jurisprudențe la diferite legi.
		8. Legi publicate.

Nu se publică decât hotărârile instanțelor de recurs, iar ale instanțelor de fond numai cele cenzurate de instanțele superioare sau rămase definitive

Ori ce număr ne primit se retrimete la cerere în contul abonamentului.

Prețul unul număr 35 lei

CONSILIUL LEGISLATIV

COLECȚIUNE
de
LEGI și REGULAMENTE
(1 Ianuarie 1932—31 Decembrie 1932)

Tomul X

Partea Ia

LEGI

Ediție oficială întocmită în conformitate cu art. 37 din Constituție și art. 3 din legea pt. organizarea Consiliului Legislativ.
1932

București, Monitorul Oficial și imprimeriile statului,
Imprimeria centrală 1933.

Preț al Lei 250**LEGEA**

pentru Unificarea

**Contribuțiilor Directe și pentru Înființarea
Impozitului pe Venitul Global**

Textul în vigoare, completat cu modificările aduse până la 15 Martie 1932, însoțită de Instrucțiunile oficiale, adnotate cu Deciziunile Comisiunii Centrale Fiscale.

Ediție întocmită de

Iordan G. Ștefănescu

directorul Contribuțiilor Directe din Ministerul Finanțelor

Editura:

Revistei Administrația Financiară
Bulevardul Elisabeta Nr. 6 București

JUSTIFICAREA
(*RESTITUTIO IN INTEGRUM*)

de

SABIN MOLDOVAN

Judecător la Trib. Arad

*

Tipografia Românească Timișoara

Situația sumară a Băncii Naționale

Banca Națională a României conform situației sumare dela 29 Aprilie a cumpărat devize în valoare de 57 milioane lei pentru majorarea acoperirii valutei naționale. Astfel acoperirea bancară este de 10.381.017.980 lei. Biletele de bancă în circulație au sporit tot atunci cu 18½ milioane lei la 21.321.726.280 lei, iar alte obligațiuni la vedere au crescut cu 185 milioane, așa încât totalul angajamentelor la vedere s'a urcat cu 202½

milioane lei. În urma acestui fapt, raportul de acoperire a scăzut cu o jumătate pro mil la 35.82% din care acoperirea în aur este de 33.30%. Alte devize au sporit cu 17½ milioane, cifrându-se la 51.835.156 lei. Stocul devizelor rezervate pentru acoperirea anuităților după datorile de stat din străinătate, a scăzut cu 12 milioane la 1.803.839.876 lei. Portofoliul comercial s'a redus cu 7 milioane la 9 miliarde 543.464.771 lei. Portofoliul agricol s'a urcat cu un milion la 3 mi-

liarde 288.851.962 lei. Imobilele Băncii Naționale prin noua cumpărătură în valoare de 3½ milioane, sunt evaluate la 597.465.718 lei. Dintre conturile curente cele a ministerului de finanțe au crescut cu 317½ milioane la 819½ milioane lei. Conturile curente particulare s'au redus cu 136½ milioane la 3.970 milioane. Din depozitul societății Svede S. A. Luxemburg s'a plătit suma de 23½ milioane, sold 887.419.971 lei.

Scontul 6‰, dobânda 7‰.

Cum legiferăm

După aproape 14 ani dela unirea teritorială a României, un am reușit să facem unificarea legislativă, decât în o mică parte. Cu mult regret s'a văzut de toți, că această unificare nu întodeauna a fost bine făcută, și uneori imperfectă și necoordonată, cu legile în vigoare. O dovadă de imperfecțiune a legilor unificate, sunt și modificările, cari se aduc mereu legilor unificate.

Exemplu: Legea de Organizare Judecătorească, a fost modificată de 32 de ori, și totuși a trebuit ca în o lege sanitară, să se treacă la Ministerul de Justiție, sedriile orfanale din Ardeal. În prezent, iar este depus un proiect de modificare, în însuși structura ei.

Legea C. F. R., a fost modificată de vre-o 8 ori, și totuși cu nici una din aceste ocazii, nu s'a dispus că legea poliției C. F. R., și Regulamentul ei, se extinde pe teritoriul țării, ci a trebuit ca Înalta Curte de Casație și Justiție, după ce întâu a hotărât contra, apoi să revină și să stabilească, că numita lege este extinsă pe teritoriul întregel țării.

Deasemenea menționez legea drumurilor, legea circulației, legea cooperatiilor, legea alcoolului, legea minelor, legea conversiunii, etc., legi cari prin imperfecțiunea lor, au făcut cea mai mare parte, să fie modificate în mai multe rânduri.

Pe lângă faptul, că ar trebui ca legile să fie mai profund studiate, pentru a nu da loc mereu la schimbări, mai trebuiește observate și alte chestiuni.

În multe legi unificate, se extinde pe teritoriul țării diverse texte de legi din Vechiul Regat, texte cari nu sunt cunoscute în teritoriile alipite, și absolut în toate cari le menționez mai jos, nu s'a trecut în întregime, textul la care se referă, deși el face parte integrantă din lege.

Codul penal Român, pentru instanțele militare 12 Aprilie 1924 prin Mon. Ofic. No. 81/1924.

Art. 113 și 114 c.p. V. R., dispoziții de fals de monede și legea B. N. abrogă art. 203 codul pennal Ard.

Art. 117 al. II c.p. prin art. 19 al legii monedelor metalice.

Art. 122 cod. de comerț — 20 Noembrie 1930.

Art. 138 prin Jurnalul Cons. de Miniștri No. 15—1930.

Art. 47 al. I c.p. prin art. 27 legea Conflictelor de Muncă 1920.

Art. 69 c.p. prin art. 19 din legea Radiofoniei.

Art. 144 al. I, c.p. prin art. 42 legea Plasării.

Art. 188 și 189 prin art. 31 legea conflictelor de muncă.

Art. 322 c.p. prin art. 62 legea circulației.

Art. 28 c.p. prin art. 63 legea circulației.

Art. 151 c.p. V. R., prin art. 74 legea Monop.

Art. 341, 339 prin art. 48 legea proprietății literare.

Art. 66 p.c. V. R., prin art. 55 legea proprietății artistice.

Art. 66 p.c. V. R., prin art. 6 legea firmelor.

Art. 167 c.p. prin art. 6 din legea Cultelor.

Art. 28 c.p. V. R. prin art. 70 din regulamentul biroului populației.

Art. 183 și 185 c.p. V. R., prin art. 13 din legea Controlului Străinilor.

Art. 66 pr. civ. Română, prin art. 108 legea avocaților.

Art. 197 c.p. prin art. 39 al. 4, 38 legea măsuri și greutăți.

Art. 336 c.p. prin art. 39 al. 3 legea măsuri și greutăți.

Art. 332, 333 c.p. prin art. 40 legea măsuri și greutăți.

Art. 207 c.p. prin art. 41 legea persoanelor juridice; prin art. 97 legea persoanelor juridice.

Art. 330 c.p. prin art. 119 legea cooperativelor.

Art. 332 al. 2 prin art. 145 legea cooperative-
lor.

Art. 123 prin art. 146 legea cooperativelor.

Art. 1785, 1786 cod. civ. Român, prin art. 121 legea cooperativelor.

Art. 497 și 551 p.c. V. R. prin art. 141 legea cooperativelor.

Art. 156 c.p. prin art. 176 din legea telefoanelor.

Art. 135 c.p. prin art. 115 legea autentificării actelor.

Art. 155 pr. pen. V. R. extinsă prin art. 4 din legea Micului Parchet.

Cap. VII art. 59—69 din legea bursei se extinde în toată țara prin art. 1 din legea din 11 Aprilie 1928.

Legea Micului Parchet extinsă în Ardeal prin art. 5 al. 5, 6 din legea Infrațiunilor neintenționate C. F. R.

Legea Micului Parchet extinsă în Ardeal prin art. 46 legea chirilor din 1927.

Legea Micului Parchet extinsă în Ardeal prin art. 19 din legea Mărzescu.

Legea Micului Parchet extinsă în Ardeal prin art. 27 al. I și II legea speculei.

Legea Micului Parchet extinsă în Ardeal prin art. 98 legea monopolurilor.

Legea Micului Parchet extinsă în Ardeal prin art. 4 al. 7 legea Stupefiante.

Art. 60 c.p. V. R. extins în toată țara, prin art. 132 legea stărei civile.

Art. 127 c.p. V. R., prin art. 39 din legea Cekurilor.

Cred că în interesul Justiției, ar trebui ca pe viitor, textul articolelor din diverse legi, cari se extind din Vechiul Regat, pe întreg teritoriul țării, să fie trecut în întregime, în legea care îl extinde, deoarece atunci când se va apela la legea unificată, să nu mai fie nevoie a căuta textele la care se referă și cari de foarte multe ori nu le are la dispoziție, nu poate să și le procure, sau poate nici nu știe, unde să le găsească.

Tot în legătură cu modul de unificare, pentru a nu da loc la interpretări, trebuie să dispară formula stereotipă, dela sfârșitul fiecărei legi.

„Toate legile și regulamentele, contrare legii de față sunt și rămân abrogate” și să se specifice precis, care articole înțelege să se abroge și din ce legi și regulamente.

Specificarea articolelor abrogate și a legilor și regulamentelor din care se abrogă, ar aduce un mare serviciu, căci ar înlătura, orice fel de comentări și interpretări, și ar da astfel mai multă siguranță în aplicarea legilor.

Deși ar fi multe de spus, în privința modului de a legifera, neputându-le pe toate menționa, mai adaug încă următoarele :

După cum ați văzut pe lângă legile noi de unificare, schimbăm mereu legile unificate, fără a de aduce modificările cerute de împrejurări.

Aproap la fiecare modificare găsim, schimbată numerotarea articolelor; cred că ar fi bine ca, indiferent de modificarea unor articole, numerotarea să rămână aceeași, fiindcă foarte ușor, se poate menționa „abrogat”, în dreptul articolului scos, prin modificarea adusă.

O serie înreagă de legi modificate, a trebuit să fie renumerotate : legea de organizare judecătorească, legea contabilității, legea drumurilor, legea minelor, legea alcoolului, etc.

Aceiași numerotare cred, că va ajuta Justiției în aplicarea legilor înlăturând confuzia între numărul articolelor și conținutul lor.

Cred că cele relatate vor aduce folos.

CONST. I. MAROSIN

prim procuror al Trib.T. -Mare
cu gradul de consilier de curte de apel

Jurisprudențe civile

CURTEA DE APEL CLUJ, SECȚIA II.

No. C. II. 688/3/1932. Președinția d-lui Dr. I. Pop, preș.

Nulitatea actului notarial, dacă identitatea părții contractante, necunoscută de notarul public — nu s'a dovedit prin doi martori de identitate, ambii cunoscători ai părții. Obligațiunea de desdăunare a notarului public pentru asemenea act nul. În conformitate cu disp. art. 8 din legea VII din 1886 notarul public răspunde materialicește direct, păgubitului pentru lucrările substitutului său, de care se poate folosi pe răspunderea sa.

Tribunalul a stabilit între altele în fapt, că părții H. M. O. I. și E. H. numai în baza actului notarial în chestiune au ridicat dela reclamant suma de 60.000 lei ca împrumut întrucât debitorii, ei personal necunoscuți au fost identificați prin el.

Adoptându-se în întregime starea de fapt stabilită în procesul penal, rămâne reținut cauzei, că reclamanta în schimbul actului notarial a numărat banii în mâna părâtului M. H., care n'a fost mandatarul ei și nici nu s'a prezentat la dre-

sarea actului în numele reclamantei cu procura ei tocmai invers prin arătarea unui act intitulat „plenipotență” s'a prezentat ca mandatarul lui M. V. și prin aceasta a determinat pe substitutul notarului public, adevă pe părâtul Dr. V. Cs. să stabilească în baza „plenipotenței” coroborate cu declarația martorului M. H., identitatea debitorului I. M. și să suplinească absența lui V. M., luându-l drept prezent prin mandatarul său M. H.

În vederea acestei stări de fapt, care nici nu se contestă din partea recurenților, plângerile din recurs cu privire la denaturarea actelor, la eroarea grosieră de fapt săvârșită prin nestabilirea unor împejurări decisive, sunt pe deplin neîntemeiate.

Anume nu se poate susține în mod serios că afacerea de împrumut s'a încheiat fără asistența părâtului Dr. V. Cs., adevă înainte de actul notarial întocmit de dânsul.

Ceace s'a petrecut între reclamanta și părâtul M. H., în prealabil a fost numai convorbiri, lucrări pregătitoare ale căror obligativitate a fost condiționată de redactarea actului scris, care avea în prim rând menirea să garanteze identitatea debitorilor.

În acest scop art. 70 al legii XXXV din 1874, dispune că notarul public trebuie să se convingă despre identitatea părților contractante prin doi martori cunoscuți de dânsul, ori prin alte date vrednice de încredere,

și în legătură cu această dispoziție art. 79 mai prescrie că actul trebuie să arate modul cum și-a dobândit notarul public convingerea despre identitatea părții contractante.

Concepția recurenților, că întrucât declarația unui martor de identitate (M. H.) coroborată cu cele două certificate sunt date suficiente pentru stabilirea identității, părâtul V. Cs., ar fi satisfăcut întru toate îndatorirea impusă de art. 70 al legii,

iar faptul, că nu a arătat în document datele câștigate pentru stabilirea identității în conformitate cu realitatea, — deși violează disp. art. 70 din lege — nu ar putea fi considerat ca un act generator de daună din moment ce este stabilit, că notarul public a observat că exactitate dispozițiunile art. 70 căci în acest caz nu există cauzalitate între paguba suferită de reclamantă și între pretinsa omisiune, adevă neglijența notarului public.

Curtea a găsit-o eronată, deoarece pe de-o parte certificatele menționate nu sunt potrivite de a putea servi drept bază la identificarea persoanei lui I. M., pentru că acestea dovedesc numai atâta că un anumit I. M., are oarecare avere și că a împrumutat pe părâtul M. H., să ridice în numele lui un împrumut semnând actul de obligație, însă fără fotografia lipită asupra actului a persoanei care face declarație în act, nu se poate constata identitatea declarantului cu persoana care s'a prezentat în fața notarului public,

pe de altă parte certificatele n'au putut su-

plini lipsa lui V. M. în locul căruia a procedat conform apărării recurenților M. H. ca mandatar, însă sub acest raport s'a săvârșit din partea pârâtului Dr. V. Cs., redactor al documentului, încă o greșeală întrucât în conformitate cu disp. art. 25 legea VII-a în 1886, semnătura pe procura mandatului părții absente trebuie să fie legalizată, ce în speță nu s'a îndeplinit.

Asa fiind actul dresat de pârâtul D. V. Cs. și procedarea lui suferă de astfel de vicii în urma cărora actul trebuie considerat despoiat de orice putere probatorie, adică este un act nul care angajează răspunderea notarului public pentru paguba reclamantei fiind aceasta fără îndoială în nex causal cu vitiile acestui act.

Față de un astfel de act este neserioasă plângerea recurenților, că instanțele de fond cu călcarea art. 316 p. c. contrar conținutului actului, au stabilit în fapt, că din partea lui V. M., n'a fost nimeni de față înaintea notarului public la dresarea actului.

Neprezentând M. H. o procură legalizată din partea reclamantei este neîntemeiat și acel motiv de casare, că în realitate reclamanta prin mandatul său M. H., ar fi dus în eroare pe redactorul actului Dr. V. Cs.,

Sustinere care nu rezistă criticii chiar pentru motiv, că prezenta lui V. M. s'a stabilit prin prezența mandatului său M. H., care în același timp, adică la aceeași afacere n'a putut reprezenta pe ambele părți contractante cu interese opuse.

Prin cele de mai sus sunt combătute plângerile recurenților cuprinse în punctele 1, 3, 4, 5 și 7 ale recursului rămânând a se vedea întrucât este întemeiată plângerea cu privire la gresita aplicare a art. 189 din legea XXXV: 1874 și în legătură cu aceasta dacă poate fi vorbă sau nu de gresita stabilire a faptului, că reclamanta numai la 8 August 1928 — data pronunțării sentinței în procesul penal — a luat cunoștință despre culpa pârâtului Dr. V. Cs., redactor al actului.

Având în vedere, că conform stării de fapt stabilită de instanțele de fond și necontestate nici din partea recurenților, reclamantei i-s'au plătit dobânzile împrumutului, acordat de dânsa, până la 1 August 1926.

iar acțiunea de față s'a introdus la 6 August 1929, rămânea de cercetat din partea instanțelor de fond dacă chiar înainte de 6 August 1926 (adică în intervalul 1 August 1926 — 6 August 1926) a putut să știe reclamanta că prin actul notarial public întocmit prin călcarea formalităților prescise s'a făcut posibilă escrocarea ei din partea pârâților M. H., I. O. și E. H.

căci în conformitate cu disp. art. 1489 Codul civil austriac orice pretențiune de despăgubire se stinge după trei ani începând dela timpul în care paguba precum și persoana care l'a pricinuit a ajuns la cunoștința păgubitelui.

Recurenții atacă stabilirea stării de fapt, însă — deși li se incumbă sarcina probațiunii — nu

fac nici o dovadă asupra împrejurării că reclamanta chiar înainte de data de 6 August 1926 ar fi cunoscut vitiile actului notarial public și procedura ilegală a pârâtului Dr. V. Cs.,

din neplata datoriei la scadență singurul fapt relevant de recurenți reclamanta n'a putut să prindă bănuială nici față de pârâtul M. H., care a mijlocit afacerea, cu atât mai puțin putea presupune neglijența și procedarea neregulată a pârâtului Dr. V. Cs.

Așadar și motivul de casare de sub punctul 2 este nebazat.

Recurenții se mai plâng de violarea art. 1302 cod. civ. austriac, întrucât cu toate că ei nu au avut nici o parte la infracțiunea săvârșită de către pârâții III—V, instanțele inferioare i-au obligat și pe dânsii în mod solidar la restituirea pagubei cășunate.

Curtea a înlăturat și acest motiv de casare (pct. 6 din recurs) pentru că răspunderea pârâților recurenți se întemeiază pe altă bază de drept decât ceea a pârâților II—V,

iar faptul că prin aceeași hotărâre s'a stabilit și răspunderea pârâtului IV (I.O.) nu constituie nici un prejudiciu pentru recurenți.

Din starea de fapt stabilită de instanțele de fond nu se poate conchide la nici o vină a reclamantei, prin urmare prin neaplicarea dispozițiunii art. 1304 din Cod. civ. austriac nu s'a violat acest text de lege urmând ca și motivul respectiv de casare (sub pct. 8 din recurs) să fie respins ca nebazat.

În ce privește răspunderea solidară a pârâților recurenți, chestia ridicată din oficiu întrucât este principiu de drept, că instanța de recurs este datoră să aplice din oficiu norma de drept material corespunzătoare asupra stării de fapt stabilită în sentința atacată și primită de ea.

având în vedere, că în conformitate cu disp. art. 8 din legea VII din 1886, notarul public răspunde materialicește direct, păgubitelui, pentru lucrările substitutului său, de care se poate folosi pe răspunderea sa, în conformitate cu art. 17 al legii XXXV: 1874,

considerând că art. 172 din această lege și în legătură cu aceasta art. 40 din legea VII: 1886, se referă la acei substituiți de notar public pe cari baroul notarilor publici îi deleagă din oficiu pentru cazurile prevăzute în art. 22 al legii, bunăoară dacă notarul public moare, sau este suspendat din funcție,

considerând că într'adevăr între reclamantă și pârâtul II, Dr. Vincențiu Cseke, care a redactat actul vitios și generator de dauă nu există nici un raport de drept,

în temeiul acestor considerente Curtea a admis recursul pârâtului Dr. Vincențiu Cseke, și casând sentința a evocat fondul și pe lângă reformarea sentinței primei instanțe a respins acțiunea față de acest pârât obligând pe reclamantă și la suportarea tuturor cheltuelilor de proces,

iar în ce privește pe pârâțul Dr. L. N., recursul acestuia a trebuit în întregime respins ca nebazat.

Dispoziția referitoare la cheltuielile de recurs se bazează pe art. 543 p.c.

NOTĂ. — Din dispozițiunile legii XXXV:1874 și VII:1886 rezultă, că responsabilitatea notarului public este întreită :: penală, disciplinară și civilă; primele două având de obiect aplicarea pedepsei de drept comun sau luarea unei măsuri disciplinare contra notarului public dovedit culpabil în îndeplinirea atribuțiilor oficiale; iar ultima are de obiect obligațiunea lui de a restitui părții vătămate, daunele încercate, și de aceasta răspunderea tratează art. 172, 175, 176, 188 și 189 din legea XXXV 1874 și în fine art. 8 din legea VII: 1886.

Potrivit acestei din urmă legi, notarul public este îndreptățit de a-și alege un substitut, care să-l înlocuiască în toate lucrările sale de notariat (art. 5), iar răspunderea substitutului, în privința exercitărei funcțiunii, este aceeași ca a notarului pe care-l substituie, căci citata lege, prin art. 42, prevede pentru ambii, aceleași sancțiuni în cazuri de abateri dela datorie.

Dacă responsabilitatea disciplinară — și bine înțeles și cea penală — a substitutului este egală cu aceea a notarului public, oare fapta culpabilă și dăunătoare a substitutului de notar public, care-i angajează responsabilitatea disciplinară, antrenează și răspunderea civilă față de terțul păgubit cu ocaziunea dresărei unui act vițios?

Intr'o părere, — adoptată de Curte prin deciziunea de mai sus — se susține, că substitutul ales de notarul public este degajat de răspunderea civilă, adică de delegațiunea de despăgubire, fiindcă art. 8 din legea VII: 1886 prevede, că notarul public, răspunde materialicește pentru lucrările efectuate de substitutul său, și conchide că numai substitutul numit de barou, în cazurile prevăzute de lege, ar avea o asemenea obligațiune.

Socotesc, că soluțiunea dată problemei este îndoelnică.

Speța judecată de Curte constă în aceea, că substitutul unui notar public, a redactat un act cu neobservarea cerințelor legii, călcându-și astfel îndatoririle, și prin acest fapt, lui imputabil, a cauzat părții daune; iar aceasta cerând în justiție ca substitutul să fie obligat la despăgubire, s'a ajuns la concluzia, că substitutul de notar public, autor al daunei, n'are această obligațiune, căci o asemenea sarcină apasă exclusiv asupra notarului public.

Principiul de bază a responsabilității rezidă în greșeala individuală a agentului, și odată ce faptul ilicit îi este imputabil, iar prejudiciul există, obligațiunea de despăgubire a născut, în care caz raportul de drept se stabilește prin însuși faptul ilicit și dăunător, așa că, din punctul de vedere al dreptului comun, substitutul de notar public, comitând o greșeală producătoare de daune, în exercitarea atribuțiilor lui, răspunde civilmente față de terțiu, iar raportul de drept nu poate fi tăgăduit.

Este adevărat, că legea, în unele cazuri declară responsabil pe cineva pentru, faptul culpabil al altuia, și această răspundere rezultă, — între altele — în „culpa in eligendo”; dar dacă răspunderea, în asemenea ipoteză cade și asupra patronului, această împrejurare nu exonerează de responsabilitate pe angajat, autor al faptului culpabil,

În privința aceasta trebuie amintit, că este constant în drept, că în afară de raportul contractual, patronul, pentru paguba căsunată terțului de către angajatul său, răspunde numai atunci, când se stabilește în sarcina lui culpa comisă printr'o rea alegere, sau vre-o omisiune în datoria lui de supraveghere sau control, or când însuși patronul a contribuit la ivirea pagubei; — cu alte cuvinte, succesul acțiunii vătămatului în contra patronului este condiționat de facerea acestei dovezi, care cade exclusiv în sarcina vătămatului.

În rezumat acesta fiind principiul dreptului comun în materie de despăgubire, rămâne a se vedea, întrucât legea notarilor publici, a derogat la dispozițiunile dreptului comun, cu privire la răspunderea civilă a notarului public or substitutului său ales, derivând din faptul culpabil comis în exercitarea atribuțiilor impuse de lege.

În afară de dispozițiunile art. 188 din legea XXXV 1874, cum și a celorlalte texte citate, care arată că acțiunea de despăgubire este dată în competența institutelor judecătorești ordinare, care o judecă potrivit dreptului comun, ambele legi, adică aceea XXXV: 1874 și VII:1886, ce una pe alta se completează și formează un tot, prin nici un text nu pronunță o atât de gravă, derogare la dreptul comun, anume de a exonera pe substitutul ales de notarul public de răspunderea civilă, deși în privința răspunderii penale și disciplinare este asimilat în totul notarului public, și fiecare din aceste două responsabilități implică și pe cea civilă. Nicăeri legea nu răpește părții vătămate dreptul de despăgubire contra substitutului culpabil de un fapt imputabil acestuia.

Legea notarilor publici, într'adevăr, în această materie aduce o singură derogare, și anume aceea din art 8 al legii VII: 1886, care zice:

„Notarul public răspunde materialicește, direct de lucrările substitutului ales de dânsul. Substitutul delegat de barou, dacă nu e notar public, e dator să depună cauțiunea legală.”

Dar, prin acest text legiitorul n'a înțeles să salveze pe substitutul ales de urmările culpei lui și să agraveze, în mod neexplicabil, situația părții vătămate, ci prin textul citat s'a intenționat să agraveze numai situația notarului public, și deaceia edictează, că el va răspunde direct față de terțiu de greșeala angajatului său, substitutul, legea — prin derogare dela dreptul comun — stabilind o **prezumție legală de culpă în sarcina notarului public**, din care ia naștere obligațiunea de repararea prejudiciului. Dar mai mult, din termenii întrebunțați în zisul text, când zice... „răspunde materialicește direct de lucrările substitutului ales...” reiese, că în asemenea caz răspunderea notarului public este aceea a unui garant, considerațiune, care implică tocmai existența obligațiunii de dădăunare a substitutului în privința căruia dispozițiunile dreptului comun își au deplină aplicațiune, și ca consecință logică; a tuturilor acestora, cauțiunea notarului public, potrivit art. 40, este afectată și pentru daunele ocazionate de substitutul său.

Cred, că substitutul ales al notarului public răspunde civilmente de greșeala vătămătoare comisă în executarea atribuțiilor sale, și obligațiunea de despăgubire este guvernată de principiul dreptului comun, dela care legea

specială n'a derogat, și singura derogatiune constă în aceea că notarul public, ca patron răspunde, pentru faptul substitutului său, indiferent de orice culpă, și răspunderea lui este asimilată aceleia a unui garant.

ALEXANDRU ULVINEANU

Președinte la Curtea de Apel Cluj

Jurisprudențe comerciale

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția III-a.

Dec. Nr. 473. Președinte : dl. O. Băleanu, consilier

Quantumul cheltuelilor de judecată este o chestie de apreciere a instanțelor de fond. — Dreptul la dobânzi derivând dintr'o operație considerată ca act de comerț.

Având în vedere că prin al treilea motiv de casare recurentul susține că — instanța de apel la stabilirea cheltuelilor de judecată, din cele două instanțe a violat art. 60 din legea de accelerarea judecăților și art. 42 din legea avocaților acordând numai 17.000 lei cheltueli de judecată dela prima instanță în loc de 25.000 lei și că greșit i-a acordat dobânzile dela data acțiunii, iar nu dela data scadenței.

Având în vedere că în ce privește prima parte a motivului de casare este nefondată, deoarece cuantumul cheltuelilor de judecată ce urmează a le acorda părții care a câștigat procesul, este o chestiune de apreciere a instanței de fond și recurentul nici nu dezvoltă motivul nu arată în ce constă violarea textelor citate.

Având în vedere că în ce privește data dela care urmează a se acorda dobânzile art. 282 cod. com. dispune că cel ce are o creanță ajunsă la termen, care derivă dintr'o operațiune considerată din parte-i ca act de comerț, este în drept să ceară dobânzi dela data exigibilității creanței.

Având în vedere că în speță se constată că Curtea de apel a acordat dobânzi numai dela intentarea acțiunii, că recurentul cere dobânzi dela 18 Mai 1925, data predării porcilor și Curtea de apel nu motivează, de ce nu i le acordă dela această dată, ca atare prin această soluțiune a violat dispozițiunile de mai sus, astfel că această parte a motivului III. de casare este întemeiată, deciziunea atacată urmând a fi casată, și urmează ca dosarul să fie retrimis aceleiași Curți.

Văzând și cererea de cheltueli de judecată și apreciind Curtea găsește că este locul a le compensa între părți.

CURTEA DE APEL CLUJ, SECȚIA I-a.

Dec. Nr. C. I. 1870.III.1932 Președinte: I. Mănescu, președ,

Arbitrii. Care este instanța competentă a numi.

Locul de executare al contractului, determină instanța competentă a numi pe arbitru în cazul când părțile s'au învoit ca diferendul dintre ele

să fie tranșat de arbitrii.

Conform învoeli, anexată în original la întâmpinarea lui Ordentlich Alexa, sub Nr. 1, la data de 14 Ianuarie 1930 firma Arnold Löwber și fratele, precum și Ordentlich Alexa ca asociați într'o societate comercială din Urișor au încheiat o convenție în orașul Dej, conform căreia au reglementat raporturile juridice dintre ei. În punctul 12 din această convenție părțile contractante au stipulat că : În cazuri de divergențe va decide o judecătorie arbitrală.

Din raporturile juridice, reglementate prin convenția susaminită ivind divergență dintre asociați, asociatul Ordentlich Alexa intenționând, ca să intenteze proces contra firmei „Arnold Löwber și Fratele” domiciliată în Șimleul-Silvaniei, conform documentelor, anexat la cererea Nr. 1276—1932, la 7 Aprilie 1932 în baza art. 768 și 770 din P. C. prin notarul public din Dej, a somat pe adversa firma Arnold Löwber și Frate, ca în 15 zile dela primirea somațiunii să-și exercite dreptul de alegere, totodată comunicând adversarului numele, ocupația și domiciliul arbitruului ales de el, cum și declarația de acceptare a arbitruului.

Având în vedere, că firma Arnold Löwber și Frate în termenul fixat n'a satisfăcut somațiunii: pe baza art. 772 din p.c. Ordentlich Alexa a cerut la Tribunalul Someș, ca acesta să numească un arbitru, în locul adversarului său.

Tribunalul Someș, secția I-a prin încheierea Nr. 1276—1932 din 9 Mai 1932 numeste de judecător arbitru pe Klein Nandor domiciliat în Dej.

Contra acestei încheieri firma Arnold Löwber și Frate a făcut recurs, cerând reformarea încheierii atacate și respingerea cererei pentru numirea unui arbitru pe motivul, că : 1.) nu există un compromis valabil, dresat în scris; 2.) Tribunalul Someș nu este competent să numească arbitru, ci este competent tribunalul Sălaj.

Având în vedere, că compromisul, anexat în original la întâmpinarea lui Ordentlich Alexa este coprins în scris și se referă la cauzele discutabile ce se pot naște în viitor dintr'un raport juridic determinat și că părțile pot să dispună liber asupra obiectului contractului, deci conform art. 767 din p.c. există un compromis valabil.

Excepția primă a recurentului este nefondată.

Având în vedere, că conform art. 772 din p.c. la instanța ordinară se poate cere numirea arbitruului ;

Având în vedere, că conform art. 787 din p.c. prin instanța ordinară menționată în art. 772 trebuie să se înțeleagă instanța de a cărei cădere și competență ar aparține pricina, în afară de cazul compromisului.

Pentru numirea arbitruului este competentă instanța aceea, care ar fi competentă de a judeca în proces, dacă nu ar exista compromisul.

Având în vedere, că din contractul de tovă,

răsie, anexat la întâmpinarea lui Ordentlich Adolf rezultă, că pentru obligațiile contractuale ale părților locul de îndeplinire este în comuna Urișor, unde se exercită comerțul.

Având în vedere, că comuna Urișor se află pe teritoriul tribunalului Someș;

Având în vedere, că conform art. 29 din p.c. procesele cari au de obiectat recunoașterea existenței sau neexistenței unui contract, executarea sau rezilierea contractului, cum și despăgubirile provenite din omisiunea îndeplinirii conformă contractului, pot fi pornite și la instanța locului de îndeplinire a contractului, dacă locul de îndeplinire se poate stabili din document:

Și tribunalul Someș ar fi competente de a judeca în proces, dacă nu ar exista compromisul, și în consecință este competent de a numi și arbitrul.

Pentru aceste considerente Curtea a respins recursul ca neîntemeiat.

II. Având în vedere, că în procedura de recurs nu se poate înainta întâmpinare și partea adversă numai atunci poate declara asupra recursului, dacă instanța de recurs în baza art. 557 din p.c. a ordonat ascultarea în scris a părților și considerând că Curtea n'a dispus în sensul arătat:

Pentru aceste motive Curtea a respins ca inadmisibilă întâmpinarea lui Ordentlich Alex.

Jurisprudențe procedurale

ROMÂNIA. — JUDECATORIA TINCA, rurală, jud. Bihor.
Încheierea Nr. 2341—1932.

I N C H E I E R E ¹⁾

Ordonarea unei execuții simple și efectuarea ei. Contestație. Hotărîrea asupra contestației dusă la instanța de apel. Ne comunicarea hotărîrei instanței de apel. În acest timp ordonarea și efectuarea sechestrului strict. Contestație pe motiv că hotărîrea dată de instanța de apel nu a rămas definitivă. Executarea efectuată în zi de sărbătoare a urmăritului. Cum trebuie înțeles cuvântul executare din punct de vedere al interpretării textului relativ la interzicerea execuției în zilele de sărbătoare ale urmăritului.

Executorul poate din nou să procedeze la exectuare spre a complecta execuția? Se poate sigila o magazie în care pe lângă obiectele sechestrate se mai găsesc și alte obiecte? Este ținut agentul de execuție, ca la stăruința urmăritorului să pue sigilii pe obiectele sechestrate? Rolul instanței față de aprecierea agentului de execuție de a sigila.

Asupra contestațiunii civile de față,

Având în vedere actele dosarului și susținerile părților;

Având în vedere că prin contestațiunea civilă

înregistrată la această Judecătorie sub numărul 2341—1932 din 17 Octombrie 1932 urmăritul cere a se ridica sechestrul strict înființat asupra averii lui mobile prin procesul verbal dresat de către delegatul judecătoresc Gh. Theodorescu în ziua de 15 Octombrie 1932, în comuna Ginta ca urmare a delegațiunii lui date în aceeași zi în acest sens, — și anularea acestui proces verbal dresat în cauza execuțională pornită împotriva-i de către urmăritorul Dr. Ludovic Virany, domiciliat în Oradea prin procurator avocat Dr. Bernath Ludovic, domiciliat în comuna Tinca.

Având în vedere că din cercetarea actelor dosarului se stabilește că în ziua de 21 Iulie 1932 urmăritorul menționat a obținut împotriva urmăritului contestator, Kohn Pal, domiciliat în comuna Ginta, deciziunea definitivă de execuție silită adusă de către Judecătoria de Ocol Oradea (Dos. 2215—1932) pentru încasarea sumei de lei 4455 plus interese și cheltueli de judecată. Ca urmare a acestei deciziuni urmăritorul în ziua de 16 August 1932 aplică sechestrul simplu asupra mobilelor urmăritului printre care: cinci vagoane de scânduri, un autocamion, 1.500 kgr. fier, precum și o serie de mărfuri în valoare totală de 32.690 lei, valoare apreciată de către delegat. Împotriva acestui proces verbal de execuție se introduce de către urmărit contestatie care fiind admisă de către această Judecătorie în ziua de 2 Septembrie 1932, este însă respinsă prin recursul introdus de către urmărit și ca urmare a căruia Tribunalul Bihor S. IV prin deciziunea sa, cu numărul 385—1932 din 8 Octombrie 1932, infirmă încheierea Judecătoriei Tinca și menține în vigoare procedura de execuție. Această deciziune se comunică la stăruința urmăritorului și e primită de reprezentantul contestatorului urmărit la data de 18 Octombrie 1932; înainte însă de comunicarea acestei deciziuni urmăritorul printr-o simplă cerere solicită și obține delegarea preferului Gh. Theodorescu dela această Judecătorie în vederea aplicării sigiliilor asupra obiectelor sechestrate în ziua de 16 August 1932 și transportându-se prin reprezentantul său, Dr. Bernath Ludovic, la fața locului, în comuna Ginta, însoțit fiind de către delegatul judecătoresc, încheie procesul verbal din 15 Octombrie 1932 prin care în baza art. 75 din legea execuțională, închide magazinul urmăritului, aplică sigilii conform procedurii de sechestrul strict și predă una dintre chei curatorului de sechestrul înființat, — proces verbal împotriva căruia se introduce contestațiunea de față tinzând la anularea acestei ultime proceduri ca ilegală și în consecință la ridicarea sigiliilor aplicate și redeschiderea contestației:

Contestatorul susține că noua execuție prin aplicarea sigiliilor era posibilă atâta timp cât deciziunea Trib. Bihor, prin care se menține vechea execuție nu i-a fost comunicată întru cât art. 79 al Legii Curții de Casație este categoric în a preciza că hotărârile de orice fel, fie în materie gra-

¹⁾ Prezenta încheiere a fost confirmată de Tribunal.

tioasă, fie în materie contencioasă, sunt definitive numai dela comunicarea lor. Intimatul a replicat că în speță nu ar fi aplicabil acest text; execuția din 15 Octombrie 1932 fiind bazată pe deciziunea Judecătoriei Oradea, deciziune pentru ordonarea execuției și rămasă definitivă.

Având în vedere că la 15 Octombrie 1932 următorul intimat își completează vechea execuție din 16 August 1932 printr'o măsură pe care putea foarte bine să o ia în chiar momentul aplicării sechestrului, așa cum prevede și art. 75 din Legea execuțională.

Că în ipoteza în care această nouă procedură ar putea fi considerată ca o nouă execuție, ea nu prejudiciază vechea execuție asupra căreia Trib. Bihor a fost chemat a se pronunța prin recursul intimatului ca urmare a primei contestațiuni introduse, această nouă execuție putând fi foarte bine ordonată în baza decisului amintit al Judecătoriei Urbane Oradea prin care se ordonă execuția silită împotriva contestatorului.

Considerând că art. 79 din legea Curții de Casație ar fi putut fi luat în considerare numai în ipoteza în care prin măsura luată următorul ar fi făcut un pas înainte în efectuarea execuției, — de ex. fixarea unui termen de litigație. — adică în situația în care prin această măsură s'ar fi procedat la desăvârșirea unui act juridic asupra căruia Trib. se afla în pronunțare, ori deciziunea acestuia nu se comunicase, ca atare acest act juridic fiind încă în suspensie, — nu însă și în ipoteza în care această măsură are numai legătură cu actul juridic suspendat prin necomunicarea deciziunii fără ca el să fie însă în același timp baza noii măsuri de execuție.

Că această împrejurarea reiese și mai evident dacă am studia chestiunea și din acest punct de vedere: sigiliile se puteau aplica în baza deciziunii de ordonare a execuției ori numai în baza sechestrului simplu efectuat, — rezultatul fiind tocmai că prin art. 75 și cele anterioare ale legii execuționale sechestrul strict se aplică în baza deciziunii definitive de ordonare a execuției și nu în baza unei execuțiuni simple anteexistente.

Că astfel de îndată ce concluzia ce se desprinde clară este că *baza noii executări o formează deciziunea Judec. Urbane Oradea pentru ordonarea execuției, deciziune rămasă definitivă, nu execuția efectuată la 16 August 1932 și care era în suspensie prin efectul contestațiunii și recursului în curs de judecare, ori soluționat dar având deciziunea Trib. Bihor necomunicată, rezultă implicit că este inoperant a mai cerceta în speță dacă deciziunea Trib. Bihor, prin care se menține sechestrul din 16 August 1932, era sau nu definitivă înfinte de comunicare sau nu putea avea acest efect decât numai după comunicare, el neconstituind fundamentul juridic al execuțiunii din 15 Octombrie 1932, ca atare acest motiv al contestațiunii învederându-se ca neîntemeiat și cătând a se respinge ca atare.*

Cu privire la cel de al doilea motiv al contestației: execuția s'a efectuat într'o zi de sărbătoare religioasă pentru urmărit și ca atare urmează a se anula conform art. 22 din legea execuțională.

Având în vedere că prin aliniatul ultim al invocatului text se precizează că măsurile pentru asigurarea creanței se pot lua chiar și în aceste zile de sărbătoare pentru urmărit.

Considerând că, *sechestrarea unor mobile chiar în mod strict și în vederea escontențării nu este altceva decât asigurarea creanței, asigurarea că din aceste obiecte creanța formând obiectul urmăririi va putea fi îndeplinită în ziua licitației silită;*

Că pentru a cerceta dacă o măsură de execuție este menită a asigura creanța trebuie să ne uităm la scopul urmărit prin această măsură și nu la denumirea pe care o poartă fiind indiferent dacă este escontențativă ori asigurătoare ca denumire;

Că din punct de vedere al scopului urmărit, el este identic în ambele sechestre, acela al valorificării și asigurării creanței, deosebirea de denumire tinzând a arăta deosebirea numai între măsura executorie ce se ia anterior unei hotărâri definitive sau posterior în baza ei.

Că deci *măsurile de execuție prohibite în zilele de sărbători ale executatului sunt numai acelea ce tind la realizarea și nu numai la asigurarea creanței, ceea ce nu e cazul în speță unde aplicarea sigiliilor prin ea însăși se definește ca o măsură pur asigurătoare.*

Că odată stabilit fiind acest caracter, instanța nu mai are a se mai preocupa dacă în speță această măsură de asigurare era sau nu necesară, dacă era sau nu suficient asigurată creanța și fără această măsură, de îndată ce are caracterul de măsură asigurătoare a creanței următorul avea drept să o ia și în zilele de sărbătoare ale executatului chiar în împrejurarea că ea nu se afla riguros impusă.

Că deci și acest al doilea motiv al contestației apare ca nefondat.

Cu privire la cel de-al treilea motiv al contestației: neîndeplinirea condițiilor art. 75 din legea execuțională;

Având în vedere că art. 75 al Legii se află formând un același tot cu textele referitoare la aplicarea sechestrului în baza unei deciziuni definitive de ordonare a execuției.

Că din cercetarea acestor texte rezultă că aplicând sechestrul asupra unor mobile, la cererea executantului, delegatul poate aplica și sigiliile;

Că din cuprinsul acestui tot de texte rezultă că executantul are dreptul de a cere aplicarea sigiliilor în cursul efectuării execuției de escontențare, în același timp însă spiritul legii fiind că acest drept se poate exercita numai în cursul efectuării acestui sechestrului, nici un text neexistând în sensul posibilității de rezervare pentru mai târ-

ziu din contra acest text al art. 75 din lege prevăzând această posibilitate a executentului fiind imediat următor textului art. 74 prin care se arată procedura sechestrului fără aplicarea sigiliilor, ca atare rezultând că numai în cursul unui asemenea sechestr simplu se poate exercita dreptul următorului referitor la sigilare;

Că deși este de necontestat că executantul poate cere și mai târziu punerea sigiliilor, această măsură, însă nu se mai poate lua la bunul plac al următorului și printr'o simplă cerere de delegare a unui funcționar așa cum s'a procedat în execuția de față, ci numai în urma unei noi deciziuni aduse de către instanța de executare ;

Considerând deci, în rezumat, că dacă următorul îi e îngăduit a provoca aplicarea sigiliilor asupra obiectelor sechestrate printr'o simplă cerere adresată delegatului în cursul chiar al acestei sechestrări, ulterior el nu mai poate proceda la aplicarea sigiliilor numai prin cerere adresată delegatului ci numai în baza unei noi decizii a instanței ;

Că prin asociație cu această situație, identică este și procedura de astă-dată prevăzută prin text precis în materie de execuție continuativă ; astfel pornind dela ideia că întreg patrimoniul debitorului garantează pe următorul creditor, acesta în cursul unei proceduri de execuție are dreptul de a sechestra oricâte mobile aparținând următorului, chiar întregul lui patrimoniu. Dacă însă la o primă execuție nu a procedat astfel ci a sechestrat numai o parte dintre obiecte, în vederea sechestrării unui plus de obiecte nu se mai poate bizui pe dreptul lui inițial la întregul patrimoniu al debitorului executat ci trebuie să ceară execuția continuativă conform art. 117 din legea execuțională. Asimilând aceste două situațiuni, aceea a neaplicării sechestrului cu sigilii deși el constituia un drept al următorului și aceea a nesechestrării întregului patrimoniu deși și acesta era un drept al său, față de tăcerea textelor de lege, față de identitatea de situațiuni juridice conchidem că următorul având intențiuni de a sigila obiectele sechestrate o poate cere și o poate obține în cursul chiar al procedurii de sechestr, — în baza deciziunii de ordonare a execuției, — dacă însă nu a făcut-o în acelaș timp nu poate proceda la acest supliment de execuție decât numai obținând o nouă execuție conform art. 117 din Legea Execuțională.

Că deci în speță aplicarea sigiliilor în baza unei simple delegări pe cererea simplă în acest sens din 14 Octombrie 1932, fără ca să existe o decizie a Judecătorei, urmează a se considera ca nelegală ;

Că însă în chiar ipoteza în care s'ar admite că ar fi posibilă această măsură de aplicare a sigiliilor ulterior sechestrului și numai în baza unei simple delegări, este în afară de discuție că procesul verbal dresat trebuie să prevadă îndeplinirea condițiunilor prevăzute prin art. 75 al legii,

Având în vedere că acest proces verbal după ce menționează contestația formulată, nu mai precizează nimic referitor la obiectele sechestrate prin procesul verbal din 16 August 1932, delegatul mulțumindu-se a închide magazinul predând cheile unui curator, fără a mai menționa ce obiecte se află în magazinul astfel sigilat, fără a se referi măcar la inventariul dresat în ziua de 16 August 1932, cu acest prilej evidențiându-se perfect că suntem în fața unei noi execuțiuni care nu are nici-o legătură cu cea anterioară și care nu a fost totuși ordonată de către Judecătore;

Că în chiar ipoteza în care am trece peste faptul că nu s'a încheiat nici un inventar la închiderea magazinului, chiar dacă am lua drept de necontestat afirmatiunea următorului că nouă execuție se referă la cea din 26 August 1932 și că inventariul a fost dresat atunci, în orice caz este de reliefat că prin acel inventar sunt cuprinse obiecte care prin natura lor nu se pot afla într'un magazin, de ex. un autocamion, 5 vagoane de scânduri, 1500 kgr. fier, dar nici nu precizează dacă măcar celelate obiecte alcătuiesc totalitatea mărfurilor din magazin, dacă în afară de ele au mai rămas mărfuri nesechestrate în acest magazin ;

Considerând că în aceste împrejurări dat fiind în primul rând că nu se poate considera inventarul din 16 August 1932 ca un inventar al magazinului și că astfel nu se poate ști ce mărfuri s'au dat curatorului spre administrare, — dat fiind în al doilea rând că *de nicăieri nu rezultă că s'au sechestrat toate mărfurile aflate în magazinul închis, nu se putea proceda la sigilarea magazinului art. 75 al legii execuționale precizând că magazinul se poate închide numai în cazul în care toate obiectele s'au sechestrat, în cazul în care s'au pus sub peceti numai parte din ele singura soluție legală fiind depozitarea lor aparte într'un loc închis.*

Că deci și pe acest al doilea considerent execuția din 15 Octombrie se învederează a se fi efectuat fără respectarea condițiunilor impuse prin lege, măsura aplicării sigiliilor și închiderii magazinului apărând ca neconformă legii și ca procedură în sine, — întrucât a lipsit un decis judecătoresc în acest sens, — și așa fel în care s'a efectuat, acest ultim punct contestația învederându-se fondată și cătând a se admite ca atare.

Considerând că pornind în analizarea acestui mod de executare folosit față de contestator și din alte puncte de vedere, din analiza art. 75 al. prim se constată că *aplicarea sigiliilor nu este o obligațiune a delegatului judecătoresc, nu i se impune orbește la simpla dorință a executentului, ci este lăsat la simpla apreciere a delegatului dacă să procedeze sau nu în acest sens textul menționând că „la cererea executentului delegatul poate ordona punerea sub peceti a obiectelor sechestrate, deci nu este obligat ;*

Considerând că de îndată ce aplicarea sigi-

liilor este la latitudinea delegatului, la simpla lui apreciere a circumstanțelor de fapt, față de o măsură de o astfel de gravitate, instanța judecătorească, aceea care controlează și este chemată a ratifica procedura subalternului său, delegatul judecătoresc, nu poate fi redusă la rolul simplist de înregistrare a procesului verbal dresat de către delegat „fale quale” ci urmează a avea un rol mai activ și a putea judeca dacă delegatul procedând la aplicarea sigiliilor a avut în seamă juste motive ce-l îndreptau la o astfel de măsură, a putea verifica dacă delegatul uzând de o facultate atunci când nimic nu-l obliga nu a căzut în arbitrar sau nu a apreciat greșit împrejurările ce l-au determinat să dea curs cererii executentului asupra căreia nu se poate susține că este suveran și unic judecător;

Că pornind dela aceste principii și aplicându-le la speța azi supusă judecării se constată că pentru o sumă de circa 6.000 lei s'a aplicat un sechestru escontențativ asupra unor mobile în valoare apreciată de delegat, — și în felul în care asemenea obiecte se apreciază sau mai bine zis depreciază de către delegat, — la suma de 32.690;

Că asupra acestor obiecte nu mai exista nici un alt sechestru, că ceva mai mult, așa cum reiese și din cererea înregistrată la această Judecătorie în ziua de 19 Octombrie 1932, având anexat și referatul judelei sindic, — urmăritul se afla în concordat și că deci nici măcar nu mai erau posibile alte sechestre care să-l amenințe pe urmăritor că se va vedea în concurență cu alți creditori;

Considerând că în aceste împrejurări nimic nu-l putea îndreptăți pe executent să ceară și nimic nu-l putea îndreptăți pe delegat să admită înființarea și a sigiliilor, care au ca efect sugrumarea debitorului fără nici un folos real pentru creditor, măsura închiderii magazinului apărând în speță ca o șicană inutilă menită numai a face rău urmăritului, fără a rezulta de aci și un contra echivalent în plus pentru urmăritor, fapt care singur odată constatat trebuie să ducă la anularea acestei măsuri, fiind aci perfect aplicabil principiul general de drept „manificiis non est indulgendum”

Că oșebit de acest fapt urmează a se lua în considerare că debitorul a cerut concordatul preventiv care i-a și fost admis în principiu așa cum rezultă din adresa judelei sindic concordatar anexată cererii înregistrată la 19 Octombrie 1932.

Considerând că efectele legii de execuție trebuie puse în armonie, cu spiritul legii de concordat preventiv care, ulterioară fiind, cată a se impune celei dintâi prin spiritul general dictat de conjunctura actuală financiară și care se desprinde cu prisosință din textul legii din 1929;

Că legea concordatului preventiv favorizează pe comercianții în concordat apărându-i de execuții asupra averii lor, mai puțin în interesul lor propriu, cât mai mult într'un interes social, acela că prin această măsură se dă posibilitate comerciantului de ași continua viața comercială rămă-

nând un factor activ în economie generală, în același timp putând achita și creditorilor, prin continuarea comerțului, un procentaj infinit mai mare decât în procedura deschiderii falimentului.

Considerând că față de acest spirit al legii este inadmisibil ca pentru o minimă creanță privilegiată, rezultată din onorariu advocațional cum e în speță, privilegiată numai asupra acelor obiecte ce au fost aduse sau menținute de avocat în patrimoniul clientului debitor, așa cum se precizează formal în legea avocaților, și cea din 1923, și cea din anul 1930, ambele abrogând prin art. lor final, toate dispozițiunile contrarii din alte legi, implicit deci și pe cele din legea falimentară ardeleană, — să se poată ajunge la sugrumarea vieții comerciale a unui debitor, nu numai printr'o sevestrare mult superioară valorii creanței dar și prin închiderea magazinului comercial, ajungându-se tocmai la acel efect pe care legea concordatului preventiv a voit cu orice preț să-l înlăture pentru comerciantul nenorocit, de bună credință, prins în vârtejul greutăților de moment;

Că nu se poate deci paraliza printr'un text al legii execuționale din 1881, efectul urmărit de legea posteroară concordatului preventiv din 1929, ca atare și din aceste puncte de vedere aplicarea sigiliilor urmând a se înlătura, anulându-se procesul verbal de execuție din 15 Oct. 1932.

University Library Cluj Jurisprudențe penale

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II-a. Dec. Nr. 4449/1932. Președinte: dl. Al. Drm. Opreșcu, cons. Divergență. Odată pronunțată, judecata trebuie făcută de complexul de 5 membri nu de trei, chiar dacă membrul care a provocat divergența revine posterior. — Incheierea constatatoare a divergenței are caracter definitiv și leagă instanța. — Părerea exprimată este obligatorie și magistratul nu o mai poate retrage decât în complexul de divergență, o retragere anticipată nu are nici un efect.

Asupra recursului introdus de acuzatul Vancea Ioan și apărătorul său împotriva deciziei cu Nr. 3235/1930 a Curții de Apel Cluj secția III-a, prin care a fost condamnat la 800 lei amendă pentru faptele prevăzute și pedepsite de art. 473 și 193 c.p.,

Având în vedere că rezultă din cuprinsul dosarului de fond că numitul Vancea Ioan, jandarm plutonier fiind tras în judecata Curții prin citare directă de către Parchetul General pentru cumul ideal de abuz de putere și leziuni corporale ușoare, iar la termenul de 4 Aprilie 1931, ivindu-se divergență între membrii Curții cu privire la calificarea se trebuie dată faptului, s'a dispus judecarea cauzei; în complexul de cinci consilieri, dispozițiune asupra căreia s'a revenit însă ulterior, prin jurnalul din 10 Decembrie 1931, amânându-se

cauza pentru un nou termen spre a se judeca în complectul de trei membrii, întrucât magistratul care provocase divergența a revenit asupra păreri sale anterioare.

Că la acest termen — 23 Februarie 1932, Curtea — în complectul ordinar de trei membrii, a pronunțat deciziunea atacată astăzi cu recurs.

Considerând că este de principiu că atunci când se declară divergență și se dispune trimiterea afacerii în completul special prevăzut de lege, jurnalul care o constată și care s'a dispus o afare măsură are un caracter definitiv în sensul că leagă instanța care, nu mai poate reveni spre a proceda la judecarea în completul obișnuit ;

Că părerea odată exprimată este obligatorie și magistratul nu o mai poate refraga decât în completul de divergență, când va fi chemat a lua parte la pronunțarea hotărârii, o retragere anticipată neputând avea nici un efect.

Că, astfel fiind, cată a decide să, în speță, Curtea de fond judecând procesul acuzatului Vancea Ioan în completul ordinar de trei membrii, după ce se pronunțase divergența și se amânase afacerea spre a fi cercetată în completul de cinci prevăzut de art. 37 din legea pentru organizarea judecătorească prin aceasta a comis nulitatea vizată de art. 384 p. l. pr. penală, iar deciziunea dată nu are nici o valoare fiind pronunțată de o instanță nelegal constituită.

Că, dar, pentru nulitatea de mai sus, luată în considerare din oficiu conform art. 384 al final pr. penală, urmează a se casa deciziunea atacată și a se trimite cauza la aceiaș Curte spre o nouă judecare.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția II-a.

Dec. Nr. P. II. 140/3/1932. Președinte: d. Ni Davălescu
Legea pentru valorificarea produselor agricole. — Spiritul legii și sensul articolului 25 din menționata lege.

Asupra motivului de casare bazat pe „viola-rea art. 2 din legea pentru valorificarea produselor agricole” publicată în Monitorul Oficial 167 din 23 Iunie 1931.

Având în vedere că din sentința atacată reiese că sesizat ca instanță de apel, de apelul declarat de către brutarul Mihali Simion domiciliat în Gherla, în contra deciziei No. 17.035 din 2 Oct. 1931, a Ministerului de Finanțe Direcțiunea timbrului și succesiunilor, deciziunea prin care, pe baza articolului 29 din legea pentru valorificarea produselor agricole, aprobând procesul verbal de contravenție dresat în contra sa de seful comisariatului de poliție Gherla în ziua de 10 Septembrie 1931, îl condamnă la 500 lei amendă, Tribunalul Someș, secția I-a, admite apelul contravenientului, anulează procesul verbal și deciziunea menționată mai sus și achită pe contravenient.

Având în vedere că această soluțiune a fost dată de tribunal pentru motivul că elementul esențial al infracțiunii sancționate de articolul 25

din legea menționată este „vînderea” pâinei, și prin urmare acest element lipsește, brutarii nu pot fi pedepsiți, iar în speță, din procesul verbal dresat în contra apelantului, reeșind că la el s'a găsit numai, cele 200 pâini netimbrate, și nu și că s'a constatat că a vîndut vreuna din aceste 200 pâini, sau vre-o altă pe care să nu fi fost aplicat timbrul respectiv, eronat a fost condamnat.”

Considerând, că pentru ca o instanță judecătorească, să se poată pronunța într'o speță, are nevoie nu numai de a interpreta înțelesul literal al unui text de lege corespunzător, ci de anume regule pe care știința dreptului le prescrie pentru a afla adevăratul înțeles al legii.

Și pentru a determina adevăratul sens al termenilor legii zic Aubry et Rau, trebuie să ne atașăm mai mult la semnificația tehnică în care ei sunt întrebuințați de legislator decât la accepțiunea pe care ei o au în limbajul vulgar, și mai ales să ținem cont de spiritul și obiectul textului unde ei se întălnesc secundum subjectam materiam, maximă care nu este deloc în opoziție cu regula „ubilex non distinguit, nec nos distinguere debemus”, care nu exclude într'un mod absolut orice interpretatiune restrictivă. Căci dacă în general, o lege concepută în termeni generali nu trebuie restrânsă, sau viceversa, este permis de a o face când aplicațiunea ei în toată întinderea termenilor săi și fără distincțiune, întrece sau se găsește în opoziție manifestă cu scopul și motivul său.

În cazul nostru este de aplicat o lege votată pentru valorificarea produselor agricole, lege care acordă grâului exportat, o primă, plătită în numerar și pentru acoperirea sumei necesare pentru plata acestei prime, impune perceperea unui timbru asupra pâinei pusă în comerț (art. 17). Cum era de așteptat însă ca acest impozit, din care legiuitorul își asigură fondul să fie eludat sau chiar speculat în favorul lor de brutari, legiuitorul a prevăzut prin Regulamentul acestei legi, publicat în Monitorul Oficial din 5 Septembrie 1931, și modul cum trebuie aplicat acest timbru și anume „prin lipirea lui pe partea de jos a pâinei și înainte de introducerea ei în cuptor” (art. 6) precum și obligațiunea brutarilor de „a ține un registru în care să noteze timbrele cumpărate, și să indice și debitul de unde le-a cumpărat” (art. 5). Ori aceasta fiind scopul legiuitorului și acestea fiind măsurile luate de el pentru asigurarea acoperirii fondului ce îl creia pentru încurajarea agriculturii, este evident că, în speță, odată ce pâinea se pune în comerț, ea trebuia să aibă deja lipit pe partea ei de jos și înainte de a fi fost introdusă în, cuptor, timbrul respectiv” și acesta cu atât mai mult cu cât descinderea la contravenient se făcuse noaptea la ora 11 și jumătate, deci era tocmai pâinea pe care o pune în consumație, pâinea aceeaș chiar atunci din cuptor. Tot raportată la acelaș scop, teoria tribunalului ar fi o primă de încurajare pentru brutarii temerari, fiindcă atunci ar fi trebuit ca înaintea fiecărei brutării să fie

postat încontinuu un agent, care să se convingă de fiecare pâine ce iese din brutărie dacă este vândută în acest din urmă caz, dacă i s'a lipit în momentul vânzării timbrul, etc., ceiace este o imposibilitate și încă și atunci ei putând eluda legea, învățând mai dinainte pe cumpărători să susție că a fost a lor personală, împrumutată, etc.

Ori astfel fiind, numai prin violarea legii și greșita interpretare a textului de lege aplicat, Tribunalul a pronunțat sentința atacată și motivul fiind întemeiat, a trebuit să fie admis și potrivit art. 33 Nov. pr. p. să se caseze această sentință și Curtea să se pronunțe în conformitate cu legea.

Ori având în vedere, că în fapt din procesul verbal dresat în ziua de 10 Septembrie 1931, ora 23 și 30, se constată că în brutăria recurentului, s'a găsit 200 bucăți pâine a 1 kgr. fiecare bucată, fără a avea pe ele lipite, înainte de a fi fost puse în cuptor timbrul prevăzut de lege pentru valorificarea produselor agricole.

Având în vedere că menționata lege scutește de acest timbru numai pâinea fabricată în casă și pentru consumația proprie și că din chiar declarațiunea contravenientului, cele 200 kgr. pâini erau vândute regimentului 2 Obuziere din Gherla, Curtea, constată că numitul s'a făcut pasibil de penalitatea prevăzută de articolul 25 din legea menționată și enunțată în Deciziunea atacată cu apel.

Considerând însă că în intervalul de timp ce a trecut dela săvârșirea infracțiunii și până astăzi, data pronunțării sentinței, a intervenit la 22 Aprilie 1932 legea pentru modificarea legii pentru valorificarea cerealelor în articolele 8, 9, 17, 25, 27, 28 și 29, lege care cuprinde dispozițiuni mai blânde, în ce privește, pedepsele de aplicat, și că potrivit art. 2 din codul, penal urmează să se aplice dispozițiunile celei mai indulgente legi.

Jurisprudențe la legi speciale

INALTA CURTE DE CASAȚIE Secțiunea III-a
Dec. No. 24 din 14 Ianuarie 1932. Pr. dl. Ar. Alexandrescu
Consilier

Refuzul autorității administrative de a rezolva o cerere. — De când începe dreptul de a introduce acțiune în contencios?

Potrivit disp. cuprinse în art. 4 alin. II din legea pentru contenciosul administrativ, acțiunile făcute în contra refuzului autorității administrative de a rezolva o cerere privitoare la un drept, se introduc în termen de 30 zile dela data înregistrării cererii.

În speță fiind stabilit în fapt de către Curte că recurentul a luat cunoștință de încadrarea sa făcută de Minister, deoarece a protestat în contra acestei încadrări prin petiția înreg. la 22 Noiembrie 1927, termenul înlăuntrul căruia trebuia să

introducă acțiune în contencios administrativ, era acel prevăzut de susmenționatul text și care începea dela data înregistrării cererii sale la Minister.

Recurentul introducând însă acțiunea sa în contencios la 12 Martie 1928, deci după expirarea termenului prevăzut de art. 4 alin. II susmenționat care a avut loc la 22 Ianuarie 1928, Curtea de Apel numai dând o justă aplicare textelor de lege și fără ca să comită vreo eroare grosieră de fapt, a respins ca tardivă acțiunea, încât motivele de casare sunt nefondate și recursul urmează a fi respins.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția III-a.
Dec. Nr. 1350/931. Preș.: d. Vesp. Erbiceanu, consilier

Acțiunea în contencios. Ce instanță este competență a o judeca? Instanța unde de fapt domiciliază reclamantul. Art. 4 din legea contenciosului. Legea de organizare a Ministerelor din 1929. Un funcționar nu poate fi trecut în cadrul auxiliar, atâta vreme cât postul său nu a fost desființat.

Asupra recursului făcut de Bordas Gavril, contra deciziei Curții de Apel Cluj, secția III-a, cu Nr. C. III. 1018—4/1930 din 5 Decembrie 1930, dată în proces cu Ministerul de Interne;

Având în vedere că prin motivul de casare, recurentul susține că instanța de fond a dat o greșită interpretare a art. 4 din legea contenciosului administrativ, atunci când i-a respins acțiunea sa în contencios pentru incompetență, deoarece fiind scos din cadrul activ și trecut în cadrul auxiliar, fără post, dânsul nu putea legal să introducă acțiunea decât la Curtea de Apel Cluj, în circumscripțiunea căreia își avea domiciliul său real din Cluj;

Având în vedere că din desbaterile orale urmate în cauză se constată că recurentul își are domiciliul său în orașul Cluj, întrucât în instanță însuși reprezentantul Ministerului de Interne a recunoscut că recurentul a fost scos din cadrul activ și trecut în cadrul auxiliar, fără post, și că posterior acestui act al Ministerului, recurentul a rămas cu domiciliul în orașul Cluj ceea ce concordă și cu adresa Ministerului de Interne cu Nr. 13.194.—P. din 25 Noiembrie 1931, care făcând recurentului o comunicare în interes de serviciu, i s'a adresat recurentului în orașul Cluj;

Considerând că în conformitate cu art. 4 al 1, din legea contenciosului administrativ acțiunile în contencios trebuiesc să fie introduse înaintea Curții de Apel, în circumscripțiunea căreia reclamantul își are domiciliul său;

Că în speță însă întrucât recurentul își are domiciliul în orașul Cluj și Curtea de Apel din Cluj, totuși a respins pentru incompetență acțiunea introdusă de recurent, a comis o violare a art. 4 din legea contenciosului administrativ și deci recursul urmează a fi admis;

În fond.

Având în vedere că postul de prim pretor la plasa Lipcani județul Hotin ocupat de intimat ca

funcționar stabil, n'a fost desființat cu ocaziunea punerii în aplicare a legii organizării Ministerelor din 1929 întrucât în acest post a fost numit un alt prim pretor Gheorghiu Leon din plasa Clisăuți din acelaș Județ, așa că autoritatea nu a avut nici un motiv legal ca să treacă pe reclamant în cadrul auxiliar ci trebuia să-l încadreze de drept, în postul pe care-l ocupa, fiindcă desființarea altor posturi similare din alte regiuni, nu puteau să-i atingă, sau să-i vatăme întru nimic dreptul său de stabilitate.

Considerând că prin legea de organizare a Ministerelor din 1929, legiuitorul a urmărit, pe de-o parte de a unifica normele de organizare și funcționare ale tuturor Ministerelor, iar pe de altă parte, de a reduce pentru rațiuni de economie bugetară numărul funcțiilor și al funcționarilor administrativi, la strictul necesar cerut de nevoile serviciilor Statului.

Considerând că în realizarea acestor scopuri, legiuitorul a căutat să dea o cât mai justă și echitabilă soluțiune cazurilor cu totul speciale, în care stabilitatea ori inamovibilitatea unor anume funcțiuni administrative s'ar fi opus la reducerea sau suprimarea acelor funcțiuni.

Că numai în vederea acestor cazuri prin urmare și pentru a nu se aduce o prea gravă atingere principiului stabilității și inamovibilității în funcțiune, legiuitorul din 1929 s'a văzut nevoit să recurgă atât la sistemul pensionărilor forțate în modul și condițiunile prevăzute de art. 203 cât și la înființarea — prin art. 204 — a așa zisului „cadrul auxiliar” care cuprinde pe toți acei funcționari stabili sau inamovibili, ale căror posturi au fost desființate și cari nu puteau fi pensionați potrivit art. 203.

Că astfel fiind și întrucât în speță este constant că postul de prim-pretor la plasa Lipcani, județul Hotin nu a fost desființat cu ocaziunea punerii în aplicare a legii din 1929, reclamantul care ocupa acest post ca funcționar stabil, nu putea fi repartizat în cadrul auxiliar, ci el trebuia să rămână încadrat de drept în funcțiunea pe care o avea, sau într'un post similar din cadrul activ.

Că dar acțiunea în contencios este fondată și urmează a fi admisă.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția II-a.

Dec. Nr. 1227.2.1932 Fisc. II Președinte : G. Haupt, cons. *Brevete de vânzare de băuturi spirtoase. — Eliberarea lui greșită nu dă loc la contravenție, ci la retragerea lui.*

Asupra recursului declarat de firma „Ursus” în contra sentinței Tribunalului Turda prin care s'a respins apelul și s'a confirmat deciziunea Nr. 54.696—932 a Ministerului de Finanțe.

Având în vedere că firma recurentă a fost condamnată să plătească amendă în sumă de lei

56.000, pentru contravenție la disp. art. 171 și 234 din legea asupra spirtului pentru că ar fi vândut băuturi spirtoase în două localuri din Turda cu Nr. 15 și 16 având un singur brevet.

Având în vedere că recurenta a prezentat înaintea Tribunalului brevetul cu No. 22.673 din 4 Decembrie 1925 prin care i se acordă autorizația de a vinde băuturi în localul de sub No. 15 și 16.

Că tribunalul înlătură brevetul pe motiv că nu ar corespunde prevederilor art. 171, 198 din lege;

Considerând că tribunalul, odată ce constată că recurenta firmă posedă brevet de a vinde băuturi în localurile de sub No. 15 și 16 nu poate înlătura acest brevet pe motiv că ar fi fost eliberat în contrazicere cu dispozițiunile legii de oarece comerciantul este obligat să poseadă brevet eliberat de Ministerul Finanțelor și odată obținut acest brevet nu se poate considera de contravenient chiar dacă brevetul a fost eliberat contrar prevederilor categorice a legii și acest lucru chiar de către organele Ministerului de Finanțe care nu aveau altă datorie de cât a cere Ministerului retragerea brevetului sau rectificarea lui.

Că astfel fiind și întrucât recurenta a făcut dovada înaintea tribunalului că posedă brevet pentru ambele localuri, numai cu violarea disp. art. 171 și 234 Tribunalul a putut să respingă apelul, și întrucât nu este nevoie a se stabili o nouă stare de fapt ci fiind vorba numai de aplicarea legii, Curtea evocând fondul, a trebuit să anuleze deciziunea Ministerului și să apere pe acuzat de amenad la care a fost condamnat.

Legi apărute

1.) Legea pentru evaluarea și perceperea veniturilor și cheltuelilor Statului (Mon. Of. Nr. 77 din 1 Aprilie, pagina 2130).

2.) Lege pentru așezarea impozitului pe automobile (Mon. Of. Nr. 77 din 1 Aprilie, pag. 2150).

3.) Lege pentru prelungirea dispozițiilor pentru suspendarea executărilor silite (Mon. Of. Nr. din 1 Aprilie, pag. 2152).

4.) Lege pentru modificarea legii protecției monumentelor naturii (Mon. Of. Nr. 81 din 6 Aprilie, pagina 2244).

5.) Regulamentul pentru modificarea reg. serv. interior al grefelor trib. (Mon. Of. Nr. din 6 Aprilie, pagina 2244).

6.) Lege pentru modif. legii Cooperăției (Mon. Of. Nr. 82 din 7 Aprilie, pagina 2269).

- 7.) Fixarea cotei pentru rezerve speciale la creanțele dubioase (Mon. Of. Nr. 82 din 7 Aprilie, pagina 2276).
- 8.) Legea pentru unificarea asigurărilor sociale (Mon. Of. Nr. 83 din 8 Aprilie, pagina 2300).
- 9.) Legea pentru instituirea unei comisii pentru realizarea de economii în bugetul administrațiilor publice (Mon. Of. Nr. 83 din 8 Aprilie).
- 10.) Legea pentru reglementarea datoriilor Statului pe 1932 (Mon. Of. Nr. 83 din 8 Aprilie, pagina 2325).
- 11.) Legea pentru scutirea de impozit cifra de afaceri a morilor țărănești (Mon. Of. Nr. 83 din 8 Aprilie, pagina 2327).
- 12.) Legea pentru menținerea impozitului asupra salariilor funcționarilor particulari (Mon. Of. Nr. 83 din 8 Aprilie, pagina 2327).
- 13.) Legea pentru numirea magistraților la judecătoriile de muncă (Mon. Of. Nr. 83, din 8 Aprilie, pagina 2327).
- 14.) Reg. pentru instituttele de igienă (Mon. Of. Nr. 83 din 8 Aprilie, pagina 2328).
- 15.) Lege pentru organizarea Ministerului de finanțe (M. Of. Nr. 86 din 12 Aprilie, pag. 2428).
- 16.) Legea Vămilor (Mon. Of. Nr. 87, pagina 2468).
- 17.) Legea pentru modificarea legii Sanitare (Mon. Of. Nr. 87, pagina 2499).
- 18.) Legea pentru consumația zahărului (Mon. Of. 87, pagina 2506).
- 19.) Legea pentru perceperea și urmărirea veniturilor p. (Mon. Of. Nr. 87, pagina 2512).
- 20.) Legea pentru org. Casei de Amortizare (M. Of. Nr. 87 din 13 Aprilie, pagina 2521).
- 21.) Lege pentru trecerea plății personalului administrativ al școalelor secundare asupra Comit. Școlar (Mon. Of. Nr. 87 din 13 Aprilie, pag. 2523).
- 22.) Legea interpretativă (Mon. Of. 88 din 14 Aprilie, pagina 2548).
- 23.) Legea pentru așezarea impozitelor asupra spectacolelor publice (Mon. Of. Nr. 88 din 14 Aprilie, pagina 2549).
- 24.) Legea org. Ministerului de justiție (Mon. Of. Nr. 88 din 14 Aprilie, pagina 2554).
- 25.) Legea asanării (Mon. Of. Nr. 88 din 14 Aprilie, pagina 2567).
- 26.) Legea Finanțelor locale (Mon. Of. Nr. 88 din 14 Aprilie, pagina 2575).
- 27.) Legea pentru Fundațiunile Culturale Regale (Mon. Of. Nr. 88 din 14 Aprilie, pagina 2590).
- 28.) Legea chiriilor (Mon. Of. Nr. 88 din 14 Aprilie, pagina 2591).
- 29.) Legea pentru modificarea lezei Curței de Conturi (Mon. Of. Nr. 88 din 14 Aprilie, pagina 2593).
- 30.) Legea pentru modif. art. 2, al 1 din legea No. 61 din 1931 (Mon. Of. Nr. 88 din 14 Aprilie pagina 2595).
- 31.) Legea pentru modificarea lezei concordatului (Mon. Of. Nr. 88 din 14 Aprilie, pag. 2595).
- 32.) Grațieri și reduceri de pedepse (Mon. Of. Nr. 88 din 14 Aprilie, pagina 2598).
- 33.) Legea pentru contribuții directe (complectă) (Mon. Of. Nr. 89 din 19 Aprilie, pagina 2632).
- 34.) Legea pentru modificarea lezei Comitetului central și local de revizuire (Mon. Of. Nr. 90 din 20 Aprilie, pagina 2686).
- 35.) Legea cadastrului funciar și Cărții Fonduare în vechiul regat (Mon. Of. Nr. 90 din 10 Aprilie, pagina 2692).
- 36.) Instrucțiuni pentru aplicarea legii contribuțiilor directe (Mon. Of. Nr. 92 din 22 Aprilie, pagina 2762).
- 37.) Lege pentru prelungirea termen. apl. legii pentru încuraj. industriei naționale (Mon. Of. Nr. 93 din 24 Aprilie 2860).
- 38.) Lege pentru autorizarea revizuirii contractelor de cărașie (Mon. Of. Nr. 96 din 27 Aprilie, pagina 2941).
- 39.) Lege pentru organizarea națiunii și teritoriului pe timp de războiu (Mon. Of. Nr. 96 din 27 Aprilie, pagina 2942).
- 40.) Lege pentru modificarea legii pentru administrarea păduri. comun. districtul Năsăud (Mon. Of. Nr. 96 din 27 Aprilie, pagina 2945).
- 41.) Legea sanitară și de ocrotire (Mon. Of. Nr. 96 din 27 Aprilie, pagina 2960).
- 42.) Legea pentru Statutul pers. C. F. R. (Mon. Of. 97, pagina 3021).
- 43.) Legea pentru taxa de salvare a naufrag. (Mon. Of. Nr. 97, pagina 3041).
- 44.) Legea pentru pășuni comunale de păduri (Mon. Of. 97, pagina 3042).
- 45.) Legea pentru reglementarea dreptului la pensionare a invalizilor ardeleni, etc. (Mon. Of. Nr. 97, pagina 3044).
- 46.) Legea pentru modificarea lezei colonizării (Mon. Of. Nr. 97, pagina 3046).
- 47.) Regulamentul privitor la pensionarea gradelor inferioare (Mon. Of. Nr. 97, pagina 3047).

Loc rezervat pentru reclame

BANCA CENTRALĂ

Intreprinderi industriale fondate și co-interesate: PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERT S. A. ȘEDIUL CENTRAL CLUJ

Industria Sârmei — fabrică de cuie și sârmă în Ghiriș, gara Câmpia-Turzii;

Filiale: Alba-Iulia, Bistrița, Hațeg Sibiu, Turda.

Fabrica de Sticlărie S. A. în Turda

Capital social 50 milioane, rezerve 20 milioane, depuneri 120 milioane

A apărut 11 N-re. din

BULETINUL LEGILOR

BCU Cluj care publică legile, regulamentele și instrucțiunile la câteva zile de la publicarea lor oficială sub direcțiunea

dl. I. MĂNESCU

Președinte la Curtea de Apel Cluj

Abonamentul	700 lei anual
Pentru magistrați și avocați	500 " "

Platibil și în rate de minimum 50 lei

Administrația la Curtea de Apel Cluj